

Klemens Macewicz, Sylwia Wuszkan

Roszowski Las, gm. Cisek, woj. opolskie

Informator Archeologiczny : badania 21, 174-175

1987

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ROBERTOWO, gm. Brudzeń Duży
woj. pióckie
Stanowisko 21

Muzeum Mazowieckie
w Piócku

Badania prowadził mgr Tomasz Kordala. Finansował WKI
w Piócku. Pierwszy sezon badań. Cmentarzysko rzedowe
z XII w.

Stanowisko usytuowane jest na niewielkim pagórku kamowym, ok. 750 m na zachód od koryta Skirwy. Przez ostatnich 6 lat było ono systematycznie niszczone przez miejscowych rolników, eksploatujących prywatną łąkę założoną na północno-zachodnim stoku wzniesienia. Szacuje się, że w wyniku tej działalności zagładzie uległo co najmniej 20 grobów.

Badania archeologiczne podjęte w 1987 r. objęły obszar o powierzchni 50 m², gdzie wystąpiło 6 grobów szkieletowych. Większość z nich /groby 2 - 6/ tworzyła regularny rząd na osi NE-SW. Jedyne grob nr 1, stanowiący fragment odrębnego rzędu, był położony dłuższą osią na kierunku wschód - zachód. Ten ostatni pochówek posiadał orientację zachodnią, natomiast wszystkie pozostałe - północno-zachodnią. W żadnej z jam grobowych nie stwierdzono konstrukcji kamiennych, ani pozostałości drewnianych trumien. Szkielety, charakteryzująca się dobrym stanem zachowania, spoczywały na głębokości od 40 do 60 cm. Zmarłych układano w grobie na wznak z rękami wyprostowanymi wzdłuż tułowia. Interesujący był pochówek nr 1, zawierający szkielet osoby dorosłej oraz, po jego lewej stronie na wysokości kości goleniowej, bardzo dobrze zachowany szkielet dziecka o długości 39 cm. Grob ten dostarczył ponadto najbogatszego jak dotąd inwentarza grobowego. Złożyły się nań 4 kałużeczki skroniowe z drutu miedzianego pokrytego srebrem, pierścione wykonane z tych samych surowców, zdobione na 2/3 obwodu motywem powtarzających się rombów współśrodkowych, nożyk żelazny oraz fragmenty obtaczanego naczynia glinianego z silnie wychyloną krawędzią wylewu i typowym ornamentem dookołnych, poziomych żłobków. Wyposażenie zawierał jeszcze grob nr 2, gdzie natrafiono na nożyk i krzesiwo ogniwkowe oraz grob nr 4, który dostarczył pojedynczego kałużeczka skroniowego, analogicznego jak w grobie 1.

Materiały i dokumentację badań złożono w Muzeum Mazowieckim w Piócku.

Badania będą kontynuowane.

ROSZOWICKI ŁĄS, gm. Cisek
woj. opolskie

Konserwator Zabytków Archeologicznych
w Opolu

Badania prowadzili: mgr mgr Klemens Maciejczak i Sylwia
Woszczan (autorka sprawozdania). Finansował WKZ w Opolu.
Pierwszy sezon badań. Osada wczesnośredniowieczna.

Stanowisko położone jest w odległości około 1500 m na południowy wschód od kościoła i około 525 m na południowy zachód od Odry, na niewielkim wzniesieniu, w zakolu strumyka. Odkryte zostało wiosną 1987 r. w trakcie badań AZP. Stwierdzono wówczas występowanie na polu kilka ciemniejszych plam pochodzących z rozorywania obiektów. We wrześniu tegoż roku przeprowadzono badania ratowniczo-rozpoznawcze. Wykop o wymiarach 5 x 10 m założono w miejscu, gdzie najbardziej widoczne były rozorywane jamy. Stwierdzono, iż po około 18-20 cm warstwą orną, zalegały 2 obiekty mieszkalne a nieco niżej - na głębokości około 30 cm uwidocznił się trzeci obiekt, niewielkich rozmiarów i nieustalonej funkcji, bez materiału zabytkowego.

Oba obiekty mieszkalne zniszczone i przemieszane zostały w swych partiach stropowych przez orkę. Sięgały do głębokości 40-50 cm poniżej warstwy ornej. W wypełniakach swych zawierały duże ilości ułamków naczyń glinianych w tym kilka fragmentów prądnicy oraz 1 przęślik. Z obiektów tych wydobyto również dużą ilość polipy /w tym z odciskami gałęzi i kerdzi/ pochodzącej zapewne z oblepienia ścian. Materiał ceramiczny pozwala datować odkryte jamy na VII-VIII w. Ponadto w trakcie eksploracji wypełniak omawianych jam, znaleziono 2 fragmenty widrów krzemianych, retuszowanych i 1 fragment przęślika z neolitu.

Materiały wraz z dokumentacją zostaną przekazane do Muzeum Śląska Opolekiego.

Nie przewiduje się kontynuacji badań.

RÓŻYCE-STARA WIEŚ, gm. Kocierzów
woj. skierniewickie
Stanowisko 3

patrz
okres wpływów rzymskich

RUMIN, gm. Stare Miasto
woj. konińskie
Stanowisko 25

Muzeum Okręgowe
w Koninie

Badania prowadził mgr Józef Kapustka. Finansowało Muzeum Okręgowe w Koninie. Pierwszy sezon badań. Osada łużycka, osada przeworska, osada wczesnośredniowieczna.

Stanowisko położone jest na zachodnim skraju wsi Rumin, na podmokłym pastwisku leżącym na brzegu Warty /ok. 70-80 m od rzeki/. Od północy i zachodu ograniczone jest resztkami starorzecza Warty. Badania miały charakter ratowniczy w związku z prowadzonymi pracami melioracyjnymi.

Zakończono dwa wykopy sondażowe o łącznej powierzchni 49 m². W wyniku badań stwierdzono całkowite zniszczenie stanowiska spowodowane wcześniej prowadzonymi pracami melioracyjnymi /zakłócenie stratygrafii, zniszczenie obiektów/. Uzyskano duże ilości materiału ruchomego: fr. ceramiki, rozcieracze, kamienny toporek, fr. kości zwierzęcych. Wstępna analiza materiału pozwala stwierdzić ciągłość osadniczą począwszy od kultury łużyckiej, przez kulturę przeworską do wczesnego średniowiecza.

Materiały i dokumentacja znajdują się w Muzeum Okręgowym w Koninie.

Badania zakończone.

SANDOMIERS
woj. tarnobrzesckie
Stanowisko Collegium Gostomianum

patrz
okres nowożytny

SANOK
woj. krośnieńskie
ul. Zamkowa 20

patrz
okres nowożytny

SANOK-Biała Góra
woj. krośnieńskie
Stanowisko 3

patrz
spółka brązu

SOBIEJUCHY, gm. Żnin
woj. bydgoskie
Stanowisko 5

patrz
okres halsztacki

STARE MIASTO
woj. konińskie
kościół św. Piotra i Pawła

Muzeum Okręgowe
w Koninie

Badania prowadziła dr Lucja Pawliczka-Nowak. Uczestniczyli mgr Krzysztof Gorczyca /autor sprawozdania/, mgr Józef Kapustka, Edziszław Lorek. Kościół romański.

Zachowana część dawnego kościoła romańskiego, datowanego architektonicznie na połowę XIII w. stanowi obecnie boczna Kaplicę neogotyckiego kościoła zbudowanego w 1907 r. Badania miały charakter ratunkowy ze względu na wymianę podłogi i związaną z tym wymianę podsympki. Wytyczono wewnątrz 2 wykopy o łącznej powierzchni 34 m². Stwierdzono całkowite zniszczenie układu